



Пейо Яворов

Може би

И аз сломен попитах – и сломен,
най-после чух! То беше знам, душата,
една вълшебна корда в тишината,
то беше моята душа пред мен,
звучаща тихо: може би...
А слънцето захождаше. В забрава
от страх, попитах – и тогава
аз чух най-тихо: може би.

И аз сломен глава на гърд оборих,
но все простях към изгрева ръце,
с надежда в безнадеждното сърце,
и като ехо в себе си повторих,
сломен повторих: може би...
А слънцето се беше скрило вече
и нощ зловеща, близо и далече,
со смях понесе: може би.

И аз все чакам! Ето векове
изминаха как гледам в тъмнините.
И все аз чакам! Ето ветрове
до кървав плач ме шибат по очите.
И все повтарям: може би...
Аз чакам слънцето и слънчев блясък,
с очи покрити веч от прах и пясък,
и спял отдавна! – може би.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7097>]